

ЦВІРКУН

№ 945

№ 978

ЦВІРЖУН

ОРГАН ВАСИЛІАНСЬКИХ
СТУДЕНТІВ У КУРИТІБІ - БРАЗИЛІЯ

ЛЮБИ!

Люби усіх, кого в житті зустрінеш,
Любов свою в чинах прояви;
Ти руку помочі подай, хто гине
І радо хліб з голодним розділи.

Підтримай тих, кого життя втомило,
Надію в серце змучене подай;
Нагрій любов'ю — оживе в нім сила,
Яка розвіє втому і відчай.

Ненависти й краплинки хай не буде,
Злобою серця свого не плями!
І пам'ятай, під сонцем всі ми люди, —
Люби! й братами зможем бути ми,

Шануй сумлінно волю свого брата,
За скривджених у гору заступись;
Люби розумно, щирим серцем, свято,
І всім усе прости, за всіх молись.

І проясняться злиднів темні ночі,
На світі буде менше гірких днів,
Тоді заплакані всміхнуться очі,
Зідхання ж зміняться у вільний спів.

Любов до щастя мостить усім дорогу
Негайсь, рівняй до добробуту путь!
Через любов твою пізнають Бога
І відпочинок для душі знайдуть.

Тебе ж Господь благословить багато;
Пошле життя без тягару й журби,
На небі скарб нетлінний будеш мати...
Тож щиро всіх шануй, усіх ЛЮБИ!

(Подав п. Яків Гриценко, з Флоріянополіс)

25-ліття і невтомні

Змагуни видавці

Цього року відсвяткуємо 25-ліття існування нашого "Цвіркуна". Як бачимо, ще не є дуже старий наш "скакун", але також не дитина. За той час існування він уже пережив багато днів щасливих, багато днів радості і пригноблення, днів спокою і завзятої боротьби. Також уже багато навчив і сам навчився, багато вже разів виступав проти других і боронив, зранив і вилікував, мав багато приятелів і почитателів, критиків і противників.

У промежку цих буревійних і мандрівних 25 літ було покладено чимало праці й поту, від перших підвалинів існування аж по нинішній день видавничої праці.

Кожний з нас бо знає, що все велике, все, що гарне вимагає великої жертви, навіть зречення самого себе. Бо все, що мало коштує скоро зникає. Своєчасна поява "Цвіркуна" й добре опрацьовані дописи завжди вимагали великого зусилля.

Співробітниками тут відомі діячі, молоді *Василіянської культури*, це юні ініціативні таланти, невтомні ентузіясти, які вибирали і вибирають зерно з власного літературного поля. Бо вміють бачити зерно таланту і перспективної сили навіть під найскромнішою оболонкою початківця. Вони щедро діляться своїми думками. Хоч між ними різні посади, різний стиль і уподобання, але все їх єдне одна ідея, безмірна любов до ви-

давничої праці. "Цвіркун" бо орган *Василіянської молоді*.

Переглядаючи всі числа нашого журналика можемо добачити велику відповідальність і охоту в тих, що його видавали і видають, щоб дати читачеві все краще від давнини і сучасности. Бо, де був наш "Цвіркун" все яскріла жива думка задовільнити читача і

Бр. Мелетій Лашевський, ЧСВВ.

Срібний Ювілей

Ой Цвіркуне, Цвіркуне,
Дочекався ти срібної струни!
Та нелегка була дорога
Поки дістався ти до її порога.
 Перейшов ти через різні руки
 Заки обняли тебе внуки.
 Гарне дитинство ти прожив,
 Але ворог людський і тебе полонив!
Твій плач дитинський
Вчув круг Василянський,
А твій юний голосочок,
Слухав увесь Ірасемський куточок!
 І серед такої округи
 Ти вбрався в потуги,
 І твоя пісня всіх захопляла
 Доки пожежа тебе звідтам не прогнала.
До Прудентополя монахи пішли
І тебе обсмаленого з собою взяли.
Довго тебе там доглядали,
Аж крильцята повідростали.
 А сам ти з жалем і болем
 Вітався з Прудентополем,
 Бо на Ірасемі лишив
 Все, що тільки любив.
З звідтам ти для всього світа
Оспівував свої безжурні літа,
І горе, яке зазнали
Ті, що тебе доглядали!
 Та довго там ти не сидів,
 Бо тебе вивизли до Іваїв.
 Там ти знову гарно співав,
 Але вже і про Куритибу снував.
Там часто ти оспівував
Про що тільки знав:
Про Торри й бароки
І про близькій Сан Роке!
 Тішився ти там
 Як тільки міг сам.
 Та не довго так було,
 Бо до Куритиби тебе тягло.
У Капіталі розхворувався, ти небоже,
І приписали тобі смертельне ложе.
Не було кому пельнувать тебе там
І ти під кінець лишився сам!

І твій голос завмирав,
Бо ти струни поламав
Від пісень тобі "смачних"
А твоїм слухачам нудних!

Це все тобі накоїв

Батько гріхів,

Бо не мило йому виглядало,

Щоб невинне серце в тобі грало!

Як довідались про це твоє горе

Нові Василіянські мотори

Відразу змилосердилися всі

І взяли тебе до себе на Іваї!

Привезли тебе туди

і всі радо тебе обняли.

І відразу до роботи взялись

І нові "лікарі," тут знайшлись.

Поволі тебе лікували

І нові струни купували.

І ти розпочав мило співати,

Твоїх слухачів звеселяти.

Тяжка була твоя хвороба

І мало що не пішов до гробу,

Так був би "сарако" платив

За зло, яке ти полюбив!

І так тебе підлічивши,

На гамір приготувивши,

Знову в Куритибу повезли

Щоб тебе при собі мали.

І тут ти так розспівався,

Що аж срібної струни дочекався.

Коби то довго було так,

Щоб ти всім співав у смак!!

Через твій спів всі знають,

Що Василіянські студенти поробляють.

Тому кожний жалібно чекає

Почути, що "Цвіркун", про них заспіває!

Великі горя ти пережив

Та смертельно ніхто тебе не зранив.

Тобі тільки струни порвалися старі,

За це дістанеш СРІБНІ — нові!!

Тож співай і скажи нам далі

І радістю наповняй всі залі,

Бо тебе радо всі дожидають

І про твоє здоров'я Бога благають!!!

Курапаліґуе, 14. 3. 1970.

Буенос 'Айрес — — Аргентина.

МАРІЯ - ЦАРИЦЯ МАЯ

Тихо вечірній сумерк западає на землю; сонце вже сховалось за високі гори... Пташки втихають, а народ покидає працю, щоб спочити по денних трудах. Довкруги тиша... Це останній день місяця квітня, а зближається перший день травня, день, в якому вступає до нас *Цариця мая*. Вона приходить до нас у цілій величі.

Де тільки б'є щире католицьке серце, там по всіх церквах і капличках, перед образами Марії, несеться щирий благальний гомін молитви до Пречистої Диви. Настав бо місяць травень — місяць Марії — цей найкращий місяць цілого року. Вже завітала до нас Цариця неба й землі. Вітають Її всі радісними словами "Радуйся, Царице, Мати милосердя!"

Хто ж то — *Царицею мая*? Це Марія, Мати Г. Н. Ісуса Христа. Яке прекрасне це ім'я "Марія".

Значення імені "МАРІЯ"

Пречистій Діві вибрали ім'я "Марія" не люди, тільки сам Бог з особившого свого провидіння. Коли ж це ім'я походить від самого Бога, мусить мати велике значення. Поперше, ім'я "Марія" означає велике море, а радше всі моря цілого світу. Дійсно Пречиста Діва Марія море ласк Божих. Вже ангел Гавриїл поздоровив Її словами "Радуйся Благодатная". Він назвав Її благодатною, повною ласк, бо інші святі одержали від Бога тільки якусь часть ласк, а Марія Пречиста осталася повною Святого Духа назавжди.

Друге значення слова "Марія" — це гірке море. Пречиста Діва Марія зазнала багато терпінь і горя на цім світі. Страждання Божої Матері це море незглибиме. Коли праведний Симеон у Єрусалимській святині предсказав, що душу Марії зранить меч болю, не один, але аж сім мечів прошили Її серце. Ціле життя Марії було безперервним ланцюгом терпінь. Як Марія була повна ласки, так стала повна терпінь і болів. "Кого Бог любить, того й карає".

Потрете, ім'я "Марія" значить: "морська глибина". Найперше лицює їй це ім'я через непорочну чистоту, що Вона заховала продовж цілого свого життя, подруге тому, що Марія провадить і потішає всіх, що пливають розбурханим морем цього життя до небесного царства.

Четверте значення цього прекрасного слова "Марія" — це Пані-Цариця. Нікому ця назва не лицює більше, як Матері Ісуса Христа. Пречиста Діва все може в Бога, бо Вона є Цариця неба й землі. Слушно Свята Церква називає Її *Царицею мая*.

День

Матері

Премудрість Сираха прирівнює матір у родині до раннього виходячого сонця. Як те сонце освічує, звеселяє, ogrіває, дає теплоту й радість, так само добра матір у родині. Мама — таке коротке слово, але містить у собі таку велич, що всі народи і всі язика його оспівують.

Папа Пій X каже: "чоловік голова в родині, а жінка серце — треба голови, а й теплого серця також". І дитина ніколи не могла б народитись, як би не було те невимовно чутливе серце, готове, аби її прийняти й здатне, щоб знести всі турботи, які пов'язані з материнством.

Бути матер'ю це одна з найкращих, найвзнесліших місій, яку може мати жінка; але це також велика відповідальність.

Читаємо в Св. Письмі, що добре дерево дає добрі плоди. Також те саме можемо сказати про матерів. Добра матір — добрі діти.

І дуже слушно сказав Папа Пій X: "дайте мені добрих матерів, а я порятую весь світ". Справді, діти будуть такими, якими їх зроблять матері. "На колінах матері виростає нова генерація" — каже Наполеон. Матері бо передають дітям людяність, чесність, моральність, чистоту, прагнення служити добру і справедливості. З таким духовним багатством діти відважно підуть навзустріч життю і щасливо доб'юся до своєї певної мети. Матері егоїсти, які люблять у дітях лише себе і свій майбутній добробут, не пренесуть щастя для них: замість спокійної і безпечної старости таких матерів чекає безліч журб і страждань.

Щаслива та дитина, яка ще має маму. Також щаслива та роди-

Д О Н А С П И Ш У Т Ь

(З Флоріянополіс)

До Адміністрації
"Цвіркун"

Христос Воскрес!

Дорога й люба Адміністрація журналіка "Цвіркун".

У той великий день світлого Христового Воскресіння, вітаю Вас усіх українським Великоднім привітом.

Та, з нагоди цього радісного дня, для журналіка "Цвіркун" пересилаю Нкр. 3,00. А Вам на згадку — віршика "Колись не було так", якого ласкаво прохаю помістити в "Цвіркуні".

Лишаюсь з глибокою до Вас усіх пошаною:

Ваш у Христі:

Яків Гриценко.

XXX———XXX

Від Редакції:

Дякуємо за святочні побажання і за передплату.

Ваш вірш старатимемося помістити в наступних числах.

««««««———***———»»»»»»»»

(З Аргентини)

Курапалігуе, 14-го березня 1970.

Христос Воскрес!

Дорогий Редакторе "Цвіркуна".

Читаючи відозву до всіх читачів в останньому числі, прийшла мені на гадку думка чимось звеселити "Цвіркуна". І так довго собі думав. Аж нарешті рішивсь я написати історичного вірша. Кажу історичного, бо в нім старався схопити всі найважливіші події з життя і мандрівки "Цвіркуна". Мені на перший погляд дуже сподобався віршик. Тому дав до коректи Впр. о. Коваликові. Він мені казав, що вірш добре уложений, добре написаний.

Прошу шановній редакції його помістити в "Цвіркуні", яко ювілейний дарунок.

А з приводу Христового Воскресіння засилаю мої сердечні василянські побажання: *веселих Свят!*

Ваш брат у Христі:

Мелетій Лашевський ЧСВВ

—————:-----!-----:-----

Від Редактора:

Спасибі за цінний лист, за Великодні побажання, а передусім за ювілейний подарунок — віршик, який скорим бігом змальовує кочове життя нашого "польового коника".

Вірш сподобався. Його поміщуємо в цім числі.

бр. Юстин Ноґас, ЧСВВ.

В ПРИМІЦІ

НА ПРОГУЛЯНКУ

День Святого Миколая.

Поїхали ми на Ірасему. Щасливо там прибули і ще того самого дня врадували дорогих ірасемців двома театральними комічними п'єсами.

На другий день, у неділю, у стилевій ірасемській церкві відбулася велика врочистість — це рукоположення на священника дяк. Василя Ореста Цимбалістого ЧСВВ. А в свято Непорочного Зачаття наш Новоерей відправив свою першу Службу Божу.

Після відсвяткування цієї рідкісної події, уплянували ми гарну прогулянку.

На другий день, досить рано повставали. По сніданні найперше подякували Преп. Сестрам за гарну гостинність. Тоді одні поїхали "фордом" з о. Протоігуменом, а інші чекали на нашого "старого", який був у напрямі в сусідськiм містечку Папандува. "Пробив собі ногу та й не міг ходити".

Але коло десятої, і ми були в дорозі. Ще раз подивилися на "Ясну Гору", де колись була наша церква і де проживали наші попередники. Чудова гора. На ній уже від давно ростуть гарні кипариси. А поміж ними тягнеться серпентинкою стежечка при якій вмощені фігури Хресної Дороги. Вдоліні пишасться гарна мурована церква.

Вже проїхали досить великий шмат дороги. Наш "старий" мчить крутими дорогами, якто кажуть бразилійці "Собе і десе і а каза ном апаресе". Кінець кінців заїхали на Ріо Прето. Найперше привітав нас п. "Дощик". Хтось там у куті озвався: Пшик з нашої прогулянки, сподівалися щось кращого, а тут... Ну й що робити. "Плакати" не pomoже.

Перейшов дощ, на щастя. Зайшли ми до п. Михайла Корчагіна — людина добра, привітлива.

Найперше запросив нас на обід. Ми навіть "не були" голодні, щось подібно — каже бр. Евсевій — "як песик у велику п'ятницю".

По обіді занесли наші манатки до табору. який був зо сто метрів пониже загати, там, де найбільше вода шумить. Цей табір називається "Тартак", ба навіть і ним є.

Поробили собі "гнізда" та й приготовлялися до риболовства. А дощ ще далі легенько крапів.

Ми не з цукру, йдімо ловити рибу — сказав хтось із наших товаришів. До вечора наловили багато, але самих дрібненьких.

Що нас здивувало, це той великанський став. Так сказати б озеро. Має сім км. довжини, а ширина місцями два кілометри.

Настав скоро вечір. Все поволі втихало. Хмари на заході вже трохи порозходилися, а "Цар дня" ще слав свої останні проміння на заплакану від дощу землю. Тепер нам веселіше.

Пташки вже полетіли до своїх гнізд, тільки дшпак ще гонив за худобою, яка паслася коло ставу; а там у лісі наш "урутаго" затягнув своєї і стих. Тут у ставі жаби почали свій хор, на березі цвіркун вже збудився та втягав свою монотонну пісню крік, крік...

Зійшлися ми до табору. У тому часі приїхав о. Дмитро з трьома братами, і почалась стрілянина "фогетів".

Вечером у годині 6-ій була Служба Божа і хор у домі п. Михайла Корчагіна. Після того добре повечеряли.

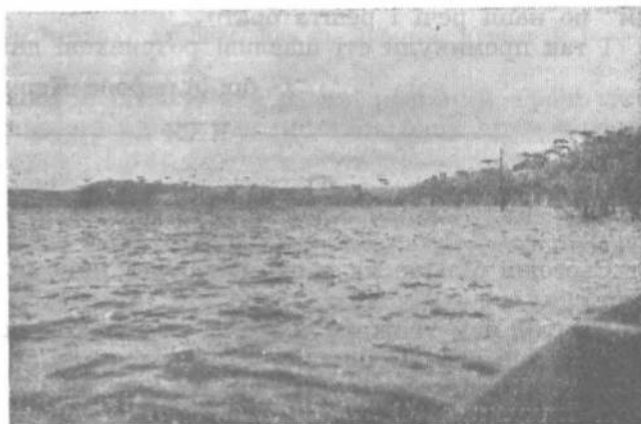
Вже було досить пізно як ми пішли в "стебло". Ще й до того годі було заснути. Тут коло нас водневе колесо скрипить, там далі якийсь страшний шум. Так-чи-сяк заснули інші, і я так само. Вже пізна ніч; пробудився... Слухаю... що за страшний дощ!.. З усіх боків вітер холодний, а дошка затверда на спання. На другий день усі стали прості, як вояки. Будив нас о. Віталій, як міг: співом, криком, реготом...

Помолилися, помилися та й пішли на Службу Божу і хор, а потім...

Поснідавши дальше ловили рибу. Але не всім хотілось її ловити, бо надто "хитра" вона була, тому воліли розривкуватися чим іншим. Ще й до того було сонце. Хто що хотів, те й робив.

Ріо Претський

став-'озеро"

Отець Інокентій і я взяли човно, віддалилися від берега, та й поїхали на другий бік "малого озера". Він — спритний рибалка, ба навіть знав що то за риба, що...

Коло 11-ої години знову хмари, а ми на самій середині ставу. Нараз зірвалася бур'я, і тоді що?! втікаймо! Хвилі були досить великі, так що було потрібно їхати проти вітру, бо інакше перевернулося б човно. Але якось щасливо заїхали до берега.

По обіді далі ловили рибу, з дощем.

Після вечері, от коло 8-ої години, бр. Кость мене кликнув і я пішов з ним. Взяли ніж, гачок, ліхтарку і поїхали човном.

— А куди ми їдемо? — питаюся.

— На жаби (рам) — відповів.

— На жаби? — дивуюся.

— О, гей, а ви й не знаєте? М'ясо делікатне, пальці тільки обли-зати.

— Як же ви їх ловите?

— Скрадаюся тихенько і освітлюю приборіжне водоростя. Жа-ба світла не боїться, сидить собі ніби пес на задніх лапах і гупо вирячується перед себе. Я тоді ножом або патином... тільки посіпає лапками... і готово. Ах, що за м'ясо! — облизується мій товариш.

Дивне м'ясо з такого брудного створіння!

Наловили з кількя і також риб, а далі собі любо спацірували. Вода була спокійна.

Залишили став і пішли спати. У таборі ніхто не був збудже-ний. Також і я не був дуже "здоровий". Помолився і собі також заснув.

Так минали дні.

На четвертий день досить рано встали. Рад-не-рад треба додому поїхати. У той же день не було ніякої хмарки. Ми жалували лиши-ти те місце. Бо саме, коли усміхнулася нам погода, ми до Куритиби готуємось. Залишили оте гарне місце о годині 5-ій. Одні з о. Ам-вросієм удалися скорше аж до міста "Ріо Негріньо", щоб звідтам — автобусом до паранської столиці. Отець Амвросій вернувся "ста-рим" по наші речі і решта братії.

І так проминули оті щасливі розривкові дні.

бр. Альфонс Керніцький ЧСВВ.

— XXX —

С п о р т

Сьогодні більше як у якомунебудь іншому часі практикується спорт.

Не слід нам уважати спорт за працю, тому що він не шукає ли-ше інтересів економічних.

Кожний спорт має свої закони, свою методу, дисципліну та свою суспільну організацію.

Спортмен при змаганнях мусить видати від себе найліпше, що має. А для того потрібно йому підчинитися вимаганому приготуван-ню, щоб досягнути добру фізичну форму до публічного виступу на спортових площах.

Річ ясна, що властивість спорту — це розривка.

Всякий спорт вимагає зусилля, боротьби. Однак, те змагання для досягнення цілі, тобто перемоги, має свої межі. Не сміє воно по-горджувати, зневажати чи калічити противника. Навпаки, повинно воно бути чесне, лояльне.

Здорова практика спорту вимагає від грача зацікавлення, інте-рес добрим вислідом гри: тріумфом. Але осуджує й не похваляє пе-ремогу досягнути брутальним, або несправедливим способом.

Автентичний спорт вимагає чесности, лояльности, пошани до протилежного змагуна. Коли забудеться за ці прикмети, то спорт

набирає вигляду нелюдського 'дикунства', а не приятельської забави чи розривки.

Не практикується спорт партикулярно, десь на самоті, в закут-

Наш відважний футбольний "ТИМОН". Вгорі: Юстин, Флавій, Лаврентій, Констянтин, Боніфатій і Сергій. Вдоліні: Альфонс, Дам'ян, Доротей, Кирило й Теофіл.

ках, хіба руханку. Його практикується разом з іншими. Грачі спорту творають на спортовій площі одну цілість, одну дружину, одну "екіпе", як ми називаємо. І так злучені, згодою між собою, і вправлені, під проводом свого техника, в данім спорті, всі вони спільно прямують до цілі, боряться завзято з протилежною дружиною, а їх мета: *перемога*. При тім спортовім змаганні одні грачі займають позицію (пост) дефенсивну, а інші офенсивну.

Спортм переважно уважається ту зустріч одної "екіпе" з другою, те змірення сил одної — з другою. Це, саме, є перша форма "соціяльності" спорту. "Соціяльна" зустріч з противником дає форму гри, та вимагає техніки, і тактики, і старання до здобуття тріумфу.

Другу форму "соціяльності" спорту становить публічний елемент (публіка), який дивиться на гру, асистує, підбадьорує, — кожний осібняк свою дружину — та похваляє вдатні вив'язання своїх грачів, або їх ганить за проступки, за брак зусилля.

Перша об'єктивна безпосередня й більш евідентна ціль спорту це фізичне вироблення. Одначе, багато вища його вартість буває тоді, коли він проявляє персональність грача-спортовця.

Тіло належить до нашого я. Яканебудь його дія, активність — кінець кінців — приписується людині. У вправах спорту наш дух проявляється активністю тіла й показує чим ми є, і до чого здібні.

Зустріч віч-на-віч з протилежним змагуном, активність, змагання, що притаманне спортові — це зовнішні черти, які показують самому змагунові (спортовцеві), його товаришам і публіці внутрішні

С І В А Ч

Прийшов сівач, щоб зерно сіяць
Посіять зерно світла-правди
Прогнать ті зародки неправди,
Ту тьму страшну, щоб так розвіять.
Узяв він плуга, та й земличку
Почав орати, волочити,
Плідною нивку, щоб зробити, —
Посіять золоту пшеничку.

Він сіє, завжди примовляє:
Зрости, рости й плід найліпший
Сівачу принеси, трудящий
Він тільки того і бажає.
Не жалує своєї праці,
Свого поту дорогого,
Розсіять світла правди много
Це завжди тільки має на оці.
Щоб цей народ, — його ж він любить,
Навчає та про нього дбає, —
Пізнав себе, і що він має,
Чи й брата свого він теж любить.

М. М.

— XXX —

— Брате, скажіть чи Вам можна було б от у неділю та в горді
копати-робити?

— Мені?

— А вже ж!

— Ні, годі!

— Чому? дай рацію!

— Бо я маю тільки у вівторок, четвер та в суботу городом зай-
матися!

— ::::::::::: —

МУДРА ВІДПОВІДЬ

Два парубки сиділи на траві край дороги. Мимо них проходив
високий і старий дід із білою бородою.

— Отже зима прийшла, сказав один із цих парубків.

— Вже й сніг на горі, додав другий.

— Ще до зими далеко, сказав старий, іще телята на траві.

— ::::::::::: —

Кум: "Куме, позичте мені Нкр. 50,00".

Кум: "Я маю тільки Нкр. 40,00".

Перший кум: "То позичте цих 40,00 і будете ще мені винні
10,00".

Приїзд Отців Василіян на Місію до Бразилії

Нам уже відомі труднощі, з якими довелось зустрічати життя в новій країні, Бразилії, першим поселенцям, піонерам. Душпастиря не було. Не було кому потішити, заохотити, підбадьорити пригноблених і струджених поселенців. Не було духовної опіки.

Трохи покращала доля наших емігрантів, коли появилися перші наші Отці місіонери, які приїхали з Рідного Краю. І так, спершу являється о. Сильвестер Кізіма ЧСВВ, опісля о. Антін Мартинюк і бр. Софрон Горошук, згодом, о. Маркіян Шкірпан, о. Клим Бжуховський та о. Мирон Хмілевський. Ці великі місіонери своєю працею й жертвою вписали себе незатертими буквами на сторінках історії Василіянського Чину й Української Церкви в Бразилії.

ОТЕЦЬ КЛИМ БЖУХОВСЬКИЙ

Народився о. Клим Бжуховський у Львові, столиці Західньої України, 27-го жовтня 1875 року. Вступив до Чину 1892 р. Монашу професію зложив 1897 року Три роки потім став священником. По вінець нагороди пішов дня 12-го лютого 1942 року.

Приїхав на місію до Бразилії дня 12-го липня 1902 року.

Отець Клим дуже прислужився для Василіянського Чину та для нашого народу в Бразилії, а зокрема для Ірасемщини. Це був перший священник, що оселився на стало на Ірасемі. І зараз взявся енергійно до праці. До року побудовано хату для священника. А капличка вже була. Все ж таки, 1907 р. розпочато будову просторнішої церкви на гарнім горбку, з якого на все довкілля простягаються мальовничі виднокруги. Будовою провадив і наглядав отець Клим, а праці виконували бл. п. Федь Мирош та Василь Ткач. Праця тривала два роки. Церква вийшла дуже гарна. Збудована вона у формі хреста. З роз

міром 22 м. х 16 м., а висока на 27. Була вся з імбуї.

Так то Ірасема стала розсадником культурно-релігійного життя. Від коли о. Клим Бжуховський на стало оселився на тій гористій країні, скрізь у людях розбудилася надія на кращу долю.

Отець Клим був отим добрим пастирем, тому пильно шукав за вівцями розкиненими по різних закутинах. Старався не тільки дати добру обслугу ірасемській недавно основаній парафії, але обслуговував також сусідні оселі. На Коста Карвальо збудував церкву, бо перша згоріла. На Кравейро відправляв Служби Божі в школі. З Ірасеми доїжджав також на Антоніо Олінто, де розпочав гарну стилеву церкву. Вона стоїть і досі. Отець Клим також піклувався ревно школою.

В 1906 р. до помочі о. К. Бжуховському прибув о. Авксентій Титла, який крім душпастирської праці в Ірасемщині, вів також вечірні курси для неписьменних. Але побув у Бразилії лише 8 літ, о-після виїхав до Улашківців на Поділлі, в Галичині, і там помер 15-го жовтня 1926 р.

В 1910 о. Клим був виїхав до Галичини, а вертаючись у квітні

Отець Клим вибирається з Ірасеми на Місію

1911 р., привіз із собою молодого богослова Івана Гарасимовича. Разом із ним тоді приїхали перші СС. Служебниці до Бразилії. Преподобні Сестри залишили Рідні Землі з наміром тут на землі Святого Хреста пожвавити культурно-релігійну й освітню працю, встановити шкільництво й вести шпиталі та доглядати хворих. А приїхали вони до Бразилії на бажання й прохання о. Клима Бжуховського та о. Маркіяна Шкірпана. Було їх сім. З тих чотири осталося в Прудентополі, а три приїхало на Ірасему, а це: с. Ольга, с. Олена, с. Саломія.

Молодий теолог Іван Гарасимович у 1913 р. став висвячений на священника єпископом Брагою, у Понта Гроссі. Але його доля не бу-

Добра преса - Зла преса

Від самих початків християнства Свята Церква послуговувалася писаним словом для поширення своїх високих ідей.

Великим засобом апостолювання св. Павла було саме писане слово. Ним Апостол народів одних утверджував у вірі, других навертав, інших навчав, ще інших розпалював і одушевлював. Завдяки його бистроумності та високому слову тисячі-тисячі людей лавою пішли до світла Христової науки.

Але тоді ще не було друкарської штуки. Її винайшов Іван Гутенберг щойно в половині чотирнадцятого сторіччя.

Цим геніальним винаходом Церква краще послуговувалася для поширення своєї науки. Стала проповідати правди вічні, доктрину Христову друкованим мітким словом.

З хвилиною появи світської преси, тобто: часописів, журналів, летючок, мусіла і Церква подбати про свою католицьку пресу.

Одначе, "сини цього віку мудріші в своїм роді від синів світла" (Лк. 16, 8). Вороги Христа й Його Обручниці добре пізнали який сильний вплив має друковане слово на уми людей. І тому вони перші з усією силою кинулися з тією зброєю на Христа і його Церкву. — А всяке зло поширюється куди скоріше ніж добро, бо до зла більш склонна людська природа.

На жаль, цілі сотні тисяч душ пішли нещасні за фальшивими пророками-журналістами злої преси і стали самі катами свого Спасителя.

У Росії, наприклад до 2-ої світової війни був т. зв. "Союз Безбожників", що нараховував 5 мільйонів членів, агітаторів безбожництва, видавав він часопис "Безбожник", який мав около 20 мільйонів читачів-передплатників.

У Німеччині знову за гітлерівських часів, виходив часопис "Вільнодумець" призначений теж виключно для ширення безбожництва, і який осягнув число 437.000 передплатників.

У Іспанії один безбожник ось так хвалився: "Без перебільшення можна сказати, що наша преса, тобто проти-католицтва, відібрала католицькій Церкві три четвертих її вірних".

А сьогодні скільки то всяких ревіст неморальних, анти-католицьких! Скільки несправедливої критики в часописах на навчання Церкви, Собору Ватиканського II, а останніми часами на папську енцикліку "Гумане Віте". Одинока рада: лихий пресі протиставити добру. Не слід борцям Христовим стояти із заложеними руками, коли тигр

ла така, як тих, що товклися верхи по колоніях. Він не був у силі виконувати тої просто надлюдської праці. Душпастирював у Прудентополі, співпрацював у пресі, а 1917 р. вже виросла свіжа могила в Прудентополі, де спочив смертю праведника — чернець Іван.

(продовження буде)

бр. Юстин Ногас, ЧСВВ.

напав на стадо ягнят і одно по одному пожирає. Не слід нам байдуже глядіти, як страшна пожежа поглатує сусідні дома та зближається до нашого.

У сучасному житті Церкви та народу католицька преса, можемо сказати є всім. Вона той смолоскоп, що роз'яснює темряву блудів і неправди. Вона провідник і прилюдний місіонер, який ходить по вулицях і площах, заходить до вбогих домиків і багатих палат — ходить і закликає всіх до Христа.

Друковане слово може залетіти в найдальші закутини краю, може переplistи і ріки, і моря. Це слово, якщо воно здорове, християнське, то мов би соняшне проміння, несе ясність, радість, світло, розбуджуючи всіх до нового життя; якщо воно зле, то несе зі собою темряву, а часто й смерть для душі і тіла. Така то сила друкованого слова, сила преси.

Щасливі ті руки, що мережать добре християнське слово; блаженні й ті, що його читають. Блаженні ті особи, що християнські часописи й журнали замовляють, підтримують, поширюють, нових читачів позискують! Через те вони стають апостолами преси.

Сказав славний Христовий заступник на землі Папа Пій X: "Надармо будете будувати церкви, надармо будете основувати школи, всі ваші зусилля і старання підуть на марне, коли не будете мати сильної доброї преси, як зброї до оборони і наступу". А на іншому місці: "Якщо б я знав, що вам забракне коштів на католицьку пресу, я був би готовий продати перстень Рибалки св. Петра, щоб придбати для неї фондів".

Добра преса це та сурма, що в небезпеці алярмує всіх і закликає до боротьби.

—————:—————:—————

ЗОЛОТІ ДУМКИ

Характерна людина — різбарем і душі своєї і суспільности.
(о. Озаміз).

Пошана й услужність для священика, це один з найпевніших доказів царства Божої любови в душі (о. А. Содро).

Коло лагідности громадаються і перебувають душі, як бджоли коло меду.

Як нема на світі рож без гострих колючок, так теж і нема справжнього життя без терпіння.

Людина збільшує своє щастя в тій мірі, в якій наділює ним інших. (Бентам).

Правдиві слова не бувають приємні. Приємні слова не бувають правдиві (Л. Толстой).

Читайте "Цвіркун", поширюйте його, показуйте вашим знайомим. Не переставайте ніколи його замовляти. Не забувайте про нього, бо його доля у ваших руках.

Д
О
Р
О
Г
І

Ч
И
Т
А
Ч
І
!

Багато добрих і позиточних речей ви можете вичитати з нього. Ми, Василянські студенти, видаємо його на те, щоб вправитися в українській мові і рівночасно справити вам приємність нашими дописами, які мають переважно релігійний характер, а густо-часто і гумористичний. У деяких статтях знаходимо історичний елемент, а в одних-других натяках і поетичний чи науковий.

ЗАГАДКИ

1. а) Світить та не гріє.
 б) Вдень біліє, а вночі ясніє.
 в) Вдень у небі гуляє, а ввечорі на землю сідає.
 г) Високо стоїть, одно око має, всюди заглядає.
 —:.....:—
2. а) Чия голова не має носа?
 б) Без рук, без ніг, а сліпця водить.
 в) Без рук, без ніг, на животі ходить.
 г) Без коліс, без ніг, а біжить як день, так ніч.
 —!!!!:.....:!!!!—
3. а) Не живе, а за людиною ходить.
 б) Хоч поруч іде, а сліду не лишає.
 в) Куди ступиш — всюди маєш, хоч не видиш — уживаєш.
 г) Скрізь я буваю; починають говорити — я втікаю.
 —:.....:—
4. а) Чому місяць такий блідий?
 б) Чого більш ніколи не можна побачити?
 в) Чому нові чоботи купують?
 г) За чим язик у роті?

XXX

УВАГА!

ВЕЛИКА НАГОРОДА

З НАГОДИ СРІБНОГО ЮВІЛЕЮ!

Хто потрапить відгадати ці загадки в промежу трьох місяців, або хто придбає для "Цвіркуна" 5 нових читачів-передплатників і подасть до Редакції точні їх адреси разом з передплатою, одержуватиме безплатно всі цьогорічні числа і одну гарну книжку, як шляхетні ювілейні подарунки.

Як осягне більше як 10 передплатників, крім вищезгаданої нагороди, дістане ще одну велику нагороду.

Коли не вдасться знайти бодай 5, то й тих, скільки їх буде, нехай пришле нам адреси.

————!!!!:.....:!!!!————

Спробуйте! Чому не поспитати в сусіда, свояка, знайомого, — може якраз він схоче записати "Цвіркуна".

Адресу "Цвіркуна" вже знаєте.

За все щиро дякує:

"Цвіркун".

ЕПІЗОД ІЗ ЧАСІВ ФРАНЦУЗЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Отець Терієн був капеляном у місті Шален, коли вибухла французька революція. Повний відваги відказався зложити схизматицьку присягу та втік до Можес, де ховаючись то тут, то там, виповняв свої священничі обов'язки. Малий ростом, міг легко входити де-небудь за якогось вуличника. Саме та обставина вирятувала з рук безбожних агентів, що за ним дуже пошукували. З найбільшою пошвантою і відвагою наражав себе на небезпеку вхоплення та ув'язнення, коли треба було послужити якому хворому чи вмираючому. Мав він ще й інші прикмети, які не дозволяли комубудь підозрівати, що він священник. Знав свистати, як перший-ліпший вуличник, і клясти, як це вміють хіба "каросники". Вмів говорити анекдоти й показувати всякі міміки на лиці, що міг би послужити в цій штуці за вчителя.

Одного разу з'явився вдомі пані Рошард один юнак, просячи якогось зайняття. Багата вдова змилосясердилась над бідним неробом і поручила йому свою худобу.

Але вкортці побожна вдовиця майже жалувала, що прийняла його. Хлопець не приходив на ранішні, ані на вечірні молитви, що їх вдовиця мала звичай разом відмовляти. Скоро вона спостерегла, що він не знає ні одної молитви. Почала його отже вчити катехизму, не міг нічого собі запам'ятати. А коли проказував якусь молитву, то йому виходила така поплутана, що побожна катехитка одного разу, вийшла з рівноваги та "обдарувала" його одним заушиком. Але це нічого не допомогло. Дурень і надаліше тривав у своїй глупоті.

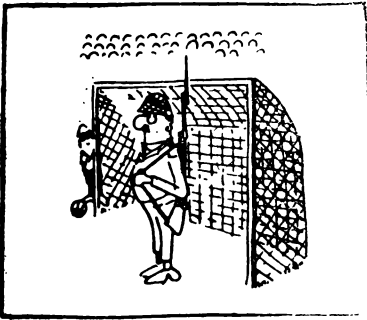
Кілька днів потім п-і Рошард дістала секретне повідомлення, що в її сторонах знаходиться один священник, що його переслідують агенти і на другу ніч відслужить Службу Божу в хаті п-і Рібот. Ця вістка повинна йти вперед, але тільки для приятелів і знайомих повного довір'я. Пані Рошард, отримавши таку вістку, дуже зраділа. По стільки місяцях буде мати щастя взяти участь у Безкровній Жертві. Коли вона вже прочитала листа, згадала про свого слугу. Було б добре взяти його зі собою. Може б він збудувався святими церемоніями й геройським прикладом, що наражає своє життя, щоб відслужити Службу Божу. А також ревністю вірних, що вночі серед такої небезпеки, сходяться спільно прославляти Бога. Може б ті приклади вплинули на цього легкодуха. Але второпність заборонила їй щонебудь говорити йому, бо боялась, щоб цей легкодух не зрадив тайни й через те не наразив також і священника.

Коло півночі, пані Рошард у супроводі старого слуги Роберта й господині зблизилася у скупленні до дому п-і Рібот. Тут і там входила з цієї або тієї якась постать, поспішаючи тією самою дорогою. Також у домі пана Рібот панувало велике скуплення. Господар стояв коло дверей, одним словом і звичайним привітливим жестом показував залу, де священник мав відслужити Службу Божу, з простим столом, на яким буде приноситися Безкровна Жертва.

Побожна пані клячала в кутику, перебираючи зернятко за зернятком вервиці. Неспускала вона погляду з того місця, де мав показатися цеlexбрант. Отвираються вкінці двері... Вийшов священик... Обертається до людей з милим усміхом на устах і каже зворушливим голосом "Мир Вам". Починає св. Літургію. Мадам Рошард отворає добре очі... Її уста стають на пів отворені. Ця фігура, цей голос... цей погляд...! Мій Боже! це не можливо! Мій доглядач коров? Ні, не може бути!... Позбавлена всякого руху чекає хвилини, коли священик обернеться до людей. Ну... вкінці!... "Домінус Вобіскум". Він не дивився на неї. Ні нема більше сумніву, цей отець, що з такою ревністю відправляє Безкровну Жертву в цих часах переслідувань і різних засідок, це мій доглядач худоби. Хлопець, що не хотів молитися. Тепер вона зрозуміла цілу драму. Та ж це був спосіб найпевніший, щоб уникнути підозрінь агентів секретної поліції або зрадників, що їх тоді було всюди повно. Бо ж хто в такому пустонові, що навіть не сміє молитися, буде підозрівати священика, — І зараз приходить їй на думку позаушник... Господньому служителю! Холодний піт по її тілі сплив. О, коби я могла направити те, що сталося. Гарячі сльози стали в її очах, що скоро спливали по її старечому лиці.

Ще тієї самої ночі п-ї, Рошард клякнула у стіп свого доглядача коров, просячи пробачення за даного позаушника.

Перевів з португальського бр. Пилипко (псевдонім).

Надійний

воротар

ALUMINIOS E LOUÇAS - PORCELANAS, VIDROS E VASOS
- ARTIGOS DOMÉSTICOS - ARTIGOS PARA PRESENTES -
— BRINQUEDOS DE TODOS OS TIPOS. —

CASA TUPY

— de —

MYRON LAPUNKA & CIA. LTDA.

A MAIS BARATEIRA QUE JA VI.

Rua Dezembargador Westfallen, 82 - Telefone, 4-2029
CURITIBA — PARANÁ

АЛЕ ВЕЛИТЕНСЬКІ ОТІ ВІАДУКТИ...

(Спогад про минуле — Емаус)

Дочекались нарешті того бажаного дня — поїхати й оглянути ті чудові віадукти, що межують з Прудентопільським і Гварапуавським мунісіпіями.

Вранці як тільки соняшні промені почали озолочувати верхки дерев, уся братія скоренько зібралась і рушила каміньоном у сторону Прудентополя, щоб, там, далеко від щоденних обов'язків, відсвяткувати Емаус.

Хоч усі були добре зодягнені, то все таки сікли зубами — так зимно було. А вже найпірша й найбільш критична ситуація була тих, що творили передню лаву. Вони ставали немов шитом, захорюючи інших від пронизливо-холодного вітру.

Не могли, на жаль, насолоджуватись красою природи, бо біленький серпанок мряки вкривав дерева.

Подорож недовго тривала.

Прибувши завчасу до Прудентополя, ще вдалося нам перед обідом піти на футбольне змагання. У нім узяли участь також і учні Семінарії св. Йосипа. Після гри й короткого відпочинку, узялись до "праці". Смачна була шураска, навіть і не чулась коли пройшла поміж зуби братії.

Заспокоївши голод, хто посідав у тіні розлогих дерев, хто ліг, а хто пішов відвідувати своїх.

По годині відпочинку рушили в дальшу дорогу.

Яких 30 кілометрів у південно-західній стороні Прудентополя знаходяться два колосальні віадукти на "Серра да Есперанса".

Тільки вантажник став, зараз усі порозходились, щоб могли краще подивляти незбагнену красу матері природи.

Золотисте сонце роскидувало свої блискучі проміння на гори і доли, на високі дерева й незеньку травичку, вливало життя в тиху природу. А ми дальше вдивлялись у ті безчисленні спадисті гори, що немов врізувалися в далекому горизонті.

Погідний вітрець злегка хвилював верхками дерев, що густо засіялись поміж кручами. Здавалося, що людина стоїть над берегом зеленого моря.

Легені немов розривали груди, бажаючи нараз вдихнути все те чисте повітря, напарфомоване природними пахощами цвітів.

Тут і там прошивали повітря гарні лісові птиці й своїми милодійними голосочками приоздоблювали гармонію солодкого гірського спокою.

Нарешті увага всіх звернулася на будову тих великанських віадуктів.

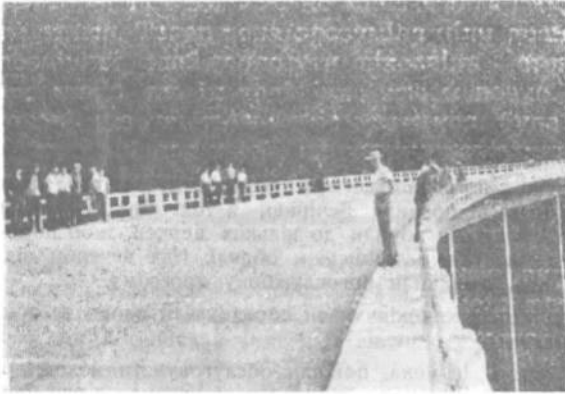
Скільки рук тут обопільно спомагались, щоб довершити такого великого діла, попросту високого архітектурного рівня, щоб могли асфальт потягнути серпентиною через високі гори — Серра да Есперанса.

Один із тих віадуктів має 40 метрів заввишки, а 200 задовжки, і творить легкий закрут.

Другий віадукт такого самого стилю, але має лише 160 метрів довжини.

Попід кожний віадукт кликоче гірський потічок, просуваючись серпентиною проміж товсті каміння, немов гадючка.

І так перед високими шпилями гір, які пнута догори, перед непроглядними пропастями, які утворилися у підніжжі скель, перед тими віадуктами, що становлять "чудо" людської штуки, людина стоїть непорушно-задумливо, немов муравлик перед верблюдом.

Цей віадукт має 200 метрів довжини й 40 метрів височини.

Різкий свист, що прошив діброви, перервав усім контемпляцію природи — час додому, час! Через декілька хвилин були вже всі на вантажнику. Під звуки рідної пісні, супроводжені мерехтливими зірками, що зрідка були засіялися на синьому небі, весело всі повернулися додому.

бр. *Константин Блащшин ЧСВВ...*

————!!!!!!:.....:!!!!!!————

Мозайкові зуби

— Егеж! Я ще буду мати мозайкові зуби!

— Ов! А то від коли?

— А так, що я щороку "латаю" у зубаря найменше 10 зубів. А тому, що мої зуби щільні, й коли я покину їх щодня щурувати, то таки буду мати мозайкові зуби.

————!!!!!!:.....:!!!!!!————

То-то-то!...

— Братіки, я читав недавно, що людина як спить, то росте на один сантиметер за нічку, а на днину знов зростає на стільки само.

Бр. Х.: — Ага!... то вже знаю чому то все вранці мої штани такі короткі!...

ЦВІРКУН

ЦВІРКУН ОСПІВУЄ НАШЕ ЖИТТЯ

ЛЮТИЙ 1970

25. II. — Іменини Впр. о. Тараса Олійника, нашого духовного провідника. В навечір'я їм пожелали та привітали з нагоди іменин. Сьогодні був день вільний від науки. Бажаємо багато Божого благословення Впр. о. Тарасові та дякуємо за дбайливий духовний провід.

БЕРЕЗЕНЬ

19. III. — Почалися великодні вакації, що триватимуть до дня 5-го квітня. Ці дні минули скоро, дуже скоро, все ж таки був час, щоб поглянути до книжки, щоб дещо впорядкувати в домі і коло дому та очевидно помолитися.

27. III. — Велика П'ятниця.

День сумного настрою для всіх християн. Сьогодні споминаємо смерть Ісуса Христа Спасителя. Десь коло 9,15 ми відправили Вечірню, а тоді була адорація Євхаристійного Христа до обіду. О год. 2-ій ходили до кількох церков, щоб помолитися та побачити, як виглядає плащениця в латинському обряді. Над вечером відправили Єрусалимську Утреню і цим завершили богослужбову програму.

В суботу ми трохи порядкували, краще, докінчували порядкувати вдома та пригтовлялися на завтрашній празник.

Тому, що всі Впр. оо., крім Впр. о. Ігумена, поїхали обслуговувати колонії, а навіть о. Ігумен мали відправу опівночі на Гважувері, то ми відправили воскресну утренью сьогодні, о годині 18-ій. Так й ми приспішили Христове Воскресіння на 6 годин.

29. III. — ВЕЛИКДЕНЬ.

"Христос воскрес із мертвих..." це пісня, що будемо співати багато разів кожного дня, починаючи від нині. Служба Божа сьогодні була особливо врочиста. Після св. Літургії. великодній сніданок. Наперед посвятили Пасху і тоді поділено кусником свяченого яйця, за звичаєм.

Ми отримали побажання з Риму, з Нозіціятського Дому та з інших сторін. Нам бажали "смачної ковбаси та мощного хрону!" Дійсно, хрін був мощний. Дехто собі набрав "трошки" більше і ради собі не міг дати. Годі було скінчити з хроном, лишити не було як, бо "він все любив цю страву!" Та намагаючи ковбасою... і слізьми, яось дав раду!

По сніданку ми рикриювали, а з нами Впр. о. Ігумен Єфрем. Не були присутні кілька братів. Бр. Флавій їздив з Впр. о. Омеляном та помагав співати по колоніях. Брр. Юстин та Лаврентій поїхали на Марцеліну. Кількох поїхали сьогодні на Піньейріню й на Абраншес, співати Службу Богу.

Впр. о. Маркіян подарували нам одне яйце, таке велике як голова бр. Тимотея, Домініка й моя. Спочатку воно було на середині столу Отців, а по святах лежало на край стола. Хтось аж зідхав, щоб яйце яось покотилося й впало на підлогу!

По обіді була довільна програма: хто пішов дивитися на гру Корітіба Х Греміо Нороесте, інші ходили на "Автодрома Павло Піментел", дивитися на змагання авт. Всі вернулися задоволені, особливо кілька коритібаньців, бо ж Корітіба виграв: 2 x 1.

30. III. — Світлий Понеділок.

Після Служби Божої та утрени, вже все під воскресним ритмом, ми поснідали і

ТІ, ЩО НАМ ПОМАГАЮТЬ

Кампо Моврон: Впр. о. Парох Венедикт Мельник ЧСВВ 50,00.

Уніон да Віторія: пі Текля Петрик 5,00; — **Канта Гало:** п. Іван Миськів 10,00; — **Кашоейра-Кандой:** п. Михайло Зубрицький 2,00; **Колонія Баррейрінью-Пітанга:** п. Модест Пурець 4,00; п. Василь Грицик 5,00. — **Нові:** п. Вартоломей Баран 1,00; п. Рафаїл Пшик 1,00. — **Куритиба:** п. Василь Діткун 3,00; Н. Н. 30,00 (Віла Гваїра); п. Гавриїл Скальський 5,00; п. Рафаїл Бойко 20,00. — **Ірасема (Санта Катарина):** п. Василь Майданчин 1,00; п. Єфрем Микитюк 1,00; — **Барра до Ріо да Прата:** п. Василь Корчагін 4,00. — **Ітапара:** п. Іван Яремчук 2,00; п. Степан Світницький 3,00; — **Венеслав Браз:** п. Ісидор Пайташ 5,00; — **Порто Алегре:** п. Стэфан Макар 10,00. — **Жоасаба:** п. Андрій Шеремета 5,00; — **Ларанжейрас до Сул:** п-ні Розалія Хомин 5,00; п-ні Агафія Хандога 1,50. — **Прудентопіль:** Преп. СС. Службниці 10,00; пі Текля Войтович 5,00; п. Петро Опушкевич 10,00; — **Тіжукю Прето:** п. Василь Цаплак 2,00. — **Маркондес:** п. Михайло Крайчий 5,00; — **Нова Галичина:** пі Анна Кулинич 2,00. — **Понта Гросса:** ОО. Василяни 50,00. — **Ітапара:** п. Рафаїл Музика 10,00.

Всім Жертводавцям Щире Спасибі!

побалакавши трохи, пішли грати відбиванку і грали майже до самого обіду. Около пів до третей пішли на площу, грати футболу. Загнали собі такого футболу, як рірко маємо нагоду: перший час тривав півтора години. Трохи відпочали, "трохи", я сказав, зо 45 хвилин, а тоді знов півтора години бігали за шкiрою. Коли ногам не хотілося вже й стояти, не то що бігати, ми залишили гру.

31. III. — Вівторок.

Сьогодні ми вже не святкували, як минулими роками. Ми взялися такі до книжки. Нині поприїздили хлопці з Марцеліни, а о. Амвросій зі Сан Павла, де підчас Свят, обслуговували парафію.

КВІТЕНЬ

3. 4. — П'ятниця. В нас такий звичай, щороку ми переводимо Емаус, тобто, четвер світлого тижня, поза домом, робимо таку прогулянку. Цього року перенесли на п'ятницю, бо вчора небуло Впр. о. Ігумена, що полагоджували якусь справу в Прудентополі.

Думали ми, де так виберемося на прогулянку. Були пляни їхати на "Оуро Фіно", коло Кампо Ларго, або на Санта Фелісідаде і т. д.

Як буває, коли багато плянів то й якась "качка" вилетить і кружляє, аж поки хтось їй не скрутить "карк". Так, хтось говорив, що пойдуть на те місце, що коло Кампо Ларго, але від бр. Біделя ми довідалися, що поїдемо на Марцеліну.

Ранком, коло 5-ої години, на небі мерехтіли ясні зірки. А вчора телевізія подала вістку, що нині має бути дощовий день. Та оглядаючи гарне, зор'яне небо, мимоволі приходило на гадку ось таке: "подали фальшиву вістку".

Але показалося, що ні! Около 8-ї години почало крапіти і цяпаннина тягнулася цілий день. А нам, байдуже; чи крапіло чи ні, ми ловили риби в ставі Преп. СС. Службниць та забавлялися на дворі, кидаючи м'ячем. Звичайно така цяпаннина на прогулянках впливає негативно на людину: створює психологічний стан знехоти, бракує життя, краски при різних забавах. А нині так не сталося. Всі були веселі! Цікаво було дивитися, як ми грали футболу. Площа на Марцеліні велика, тільки що того дня, задля дощу, була дуже мокра і слизька, особливо на однім куті, де було багато болота і води. Як м'яч там зупинився то аж сміх брав: цей копнув м'яча і побрискав болотом всіх, що були близько; той хотів висмикнутися від противника і сів на болото.

Щось зайшло там, здається, через одного голя, що мав би бути неважний, була суперечка. Кінець кінців, голь не був анульований, суперечка скінчилася, краще, взяли її під гумор і вислід гри ось такий: 7x7. Цим разом, тільки Впр. о. Ігумен грали з нами. Інші Отці асистували.

Вже було темно як [ми приїхали до нашого гнізда.

7. 4. — Цього самого дня, було це 25 років тому, народився "Цвіркун", в славнім монастирі, збудований на "Ясній Горі", на Ірасемі. Хоч це день важний і радісний для нас всіх, то все таки наука не пішла вкут. Ми мали першу і другу годину викладів. Потім всім студентам Редакція Цвіркуна справила коктейль, з нагоди Ювлею Цвіркуна. При тому говорилося про історію, розвиток та сучасний стан нашого журналіка.

Щоб відзначити цей день ми різно собі думали: прогулянку, яка не вдалася, бо мали науку; кіно, але не було відповідної картини. Тож не вдалося, щось кращого справити.

бр. Теофіл Кравчук ЧСВВ.

CARLOS FOTO

ФОТОГРАФІЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ

"КАРЛОС ФОТО"

ШКОРА ОБСЛУГА ДЛЯ ВИРІБКИ ДОКУМЕНТІВ, ВИКЛИКУВАННЯ, ВІДБИТКИ, ПОШИРЕННЯ, КОЛЬОРУВАННЯ.

ПРОДАЖ ФІЛЬМІВ І ФОТОГРАФІЧНОГО ПАПЕРУ.

SERVIÇO RÁPIDO PARA DOCUMENTOS. REVELAÇÕES, CÓPIAS, AMPLIAÇÕES E COLORIDOS.

VENDAS DE FILMES E PAPEIS FOTOGRAFICOS

Rua Saldanha Marinho, 21

PONTA GROSSA — PARANA

Óculos e Lentes Oftálmicas
em geral

ÓTICA BASILIO LTDA.

RUA COMENDADOR ARAÚJO, 21

CURITIBA — Paraná

Маємо на складі готові, та виготовляємо по замовленню різні окуляри, також маємо великий вибір оправ і лінз, виробляємо лінзи до різних апаратів, як конденсатори об'єктиви і інше.

ЦІНИ ДЛЯ ВСІХ ПРИСТУПНІ.

Говоримо по Українськи.

CALÇADOS A PREÇO DE FÁBRICA

Fábrica „NERCY”

de Manoel G. Schier

Avisa que abriu varejo da fábrica para vender diretamente aos consumidores, tendo calçados para homens, senhoras e crianças de todas as espécies. — Também mantém estoque de:

SACOLAS, BÔLSAS, PASTAS ESCOLARES, CINTAS, BOLAS. CHUTEIRAS, SANDALIAS CHINELOS, TAMANCOS E CEPAS PARA TAMANCOS DE PRAIA.

ATENDE ATÉ AS 19,00 HORAS — NÃO FECHA PARA O ALMOÇO.

ENDEREÇO: - FÁBRICA NERCY - Manoel G. Schier

Avenida Presidente Kennedy, 3701 - Portão

100 metros do Mercado Municipal do Portão.

PONTO FINAL ÔNIBUS VILA GUAIRA — CURITIBA

G E L A R

Oficina de Refrigeração

— de —

JOSÉ IURKEVITCH

SERVIÇO AUTORIZADO

GENERAL ELECTRIC S. A.

Rua Augusto Stelfeld, 289 - Fone, 23-5972

CURITIBA - Paraná

ГОВОРИТЬСЯ ПО-УКРАІНСЬКИ

НАШІ ДО НАШИХ

Б р а т т я В о л о ш и н

МЕХАНІЧНА ОФІЦИНА — ЗАЛІЗНІ ПРИЛАДДЯ — МЕХА-
НІЧНІ НАПРАВИ ВЗАГАЛІ

ОСОБЛИВІСТЬ У НАПРАВАХ І МОНТАЖАХ ПАРОВИХ МАШИН І КАЗА-
НІВ (КАЛДЕИРАС) І ТОКАРНЯ.

— ПРИЙМАЄТЬСЯ ПРАЦЮ З ПОЗА-МІСТА, КОЛОНІЯ —

Вулиця Мартін Афонсо, 1039
КУРИТИБА — ПАРАНА

IRMÃOS SKALSKEI

С А P A Z E S

ELETRICISTAS PROFISSIONAIS

EXECUTAMOS COM TECNICA TODOS OS SERVIÇOS DE
INSTALAÇÕES

Rua Tinguís, 770 (Esquina Presidente Taunay)
MERCES - CURITIBA - PARANA

Дентистична Клініка

Лікування та оперування хворіб та їх ускладнень в ясуній ямі
«РАІО X» — Профілактика хворіб молочних та постійних зубів

ДЕНТИСТИЧНА ХІРУРГІЯ

Виготовання праць з металів та мас. Штучні щелепи. Корони,
Постійні містки; Змінні містки. — Поодинокі вставні зуби.

— Пльомби. —

ДР. ГАРОЛДО ГЕТТЕР

від 8 до 12 год. від 14 до 16 год.

Д-ра. СТЕФАНІЯ КОЛОДИНСЬКА ГЕТТЕР

від 14. до 18 години

ШАНОВНИХ КЛІЄНТІВ З ІНТЕРІОРУ ОБСЛУГОВУЄМО
ЯКНАЙШВИДШЕ

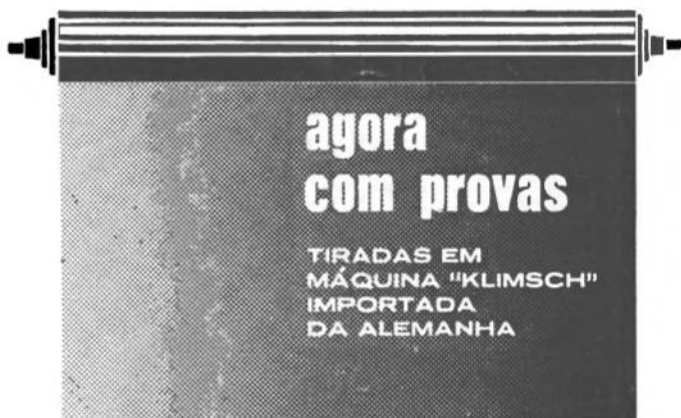
CONSULTÓRIO:

Rua Carlos de Carvalho 58. 1º Andar, Salas: 10-11-12
«Edifício ORION»

CURITIBA — PARANA

GRAVARTEX
O MÁXIMO EM CLICHÊS

GRAVARTEX

SALDANHA MARINHO, 228 - TEL. 4-2872

MOVEIS EM TODOS OS ESTILOS

PRODUTOS DE SUPERIOR QUALIDADE

INSTALAÇÕES — MOVEIS

Irmãos Chudzij

FABRICA E EXPOSIÇÃO:

Rua Padre Anchieta, 1737 (Bigorriho)

CURITIBA

Paraná

CASA CHOMA DE IRATI

UMA TRADIÇÃO NO COMERCIO DO PARANA

OPERA NO RAMO DE: COMÉRCIO DE TECIDOS — ARMARI-
NHOS — FERRAGENS — SECOS E MOLHADOS — CONFEC-
ÇÕES DE ARTIGOS INFANTIS — ARTIGOS DE NOIVAS, ETC.

AOS MELHORES PREÇOS

VENDAS POR ATACADO E A VAREJO

ESTABELECIMENTOS EM:

IRATI — CHOMA COMERCIAL LTDA. Rua Munhoz da Rocha, 468

RIO AZUL — CHOMA & FILHOS LTDA. Rua Dr. Campos Melo, S/N

CURITIBA — IRMAOS CHOMA & CIA. Praça Generoso Marques, 81

APUCARANA — PEDRO CHOMA & FILHOS LTDA. (Imobiliária)

ESPECIALIZADA EM:

LIVROS

REVISTAS

JORNAIS

E

IMPRESSOS

COMERCIAIS

ALAMEDA CABRAL, 846 — TELEFONE: 22-1057
CURITIBA — CAIXA POSTAL, 155 — PARANA